

De Via Gladiola

Mijn vriendin Hannah, topfit en goed getraind, zou de veertig kilometer lopen in Nijmegen. Ikke, bepaald niet fit en al helemaal niet getraind, de dertig. Dat bleek later een verstandige keuze. We liepen overdag dus gescheiden, maar zouden elkaar iedere namiddag na het wandelen bij De Vereeniging treffen. Hannah had via via een studentenkamer voor ons kunnen regelen waar we konden overnachten, vlak bij De Vereeniging. Dat was een dikke bof. Het avontuur in de Grote Stad kon beginnen!

De eerste dag: in alle vroegte eruit, het was nog donker. Op mijn veel te zware schoenen maakte ik nieuwsgierig de eerste meters. Ik keek die dag mijn ogen uit naar die duizenden wandelende mensen. De route van de dertig kilometer werd vooral in bezit genomen door kinderen en oudere mensen. Daar kon ik niet zo mee zitten... als ik de vierde dag de St. Annastraat maar haalde, de beroemde Via Gladiola! Viel niet tegen, die eerste dag. Toen ik op het einde van de route de grote Waalbrug op liep en Nijmegen in de verte zag liggen, was ik zeer moe en vooral zeer tevreden. Hannah die avond iets minder: haar voetzolen waren een maankraterlandschap van doorgeprikte blaren. Ze had de week ervoor namelijk Apeldoorn gelopen. Ze had flink last van haar voeten maar dat leverde wel een mooie foto op! Iedere morgen in alle vroegte tapete ze die arme voeten van haar in en de overige dagen had ze er gelukkig geen last meer van.

De tweede morgen meldden zich mijn arme benen voor het eerst: spierpijn, vooral in de kuitens!!! En hoe!!! Het stukje lopen naar De Vereeniging werd strompelen. Maar vooruit, niet te flauw. Zolang ik in beweging bleef, was het te hebben. Maar stil staan was een grote belasting voor mijn geplaagde benen. En wanneer mijn voeten tegen een stoeprand of andere ongelijkheid stootten, was dat helemaal een ramp: dan ging er een forse stroom door me heen van hakken tot kruin. Gelukkig had Hannah net een opleiding sportmassage achter de rug. Maar toen ze 's avonds daarmee mijn pijn wilde verlichten, bleek dat niet zo een goed idee. Alleen al het aanraken ervan, deed mijn spieren in tranen uitbarsten. Nou ja, bij wijze van spreken dan. Toch wel bezorgd viel ik die nacht doodmoe in slaap.

De derde dag was vooral bekend vanwege de Zeven Heuvelen route. Die zag ik die volgende morgen bepaald niet zitten: de "lichte hellingen" leken me behoorlijk grote bergen. De route zelf, door het gebied Berg en Dal rondom Groesbeek, was werkelijk prachtig: dat zag ik jaren later pas toen Hannah en ik er een schitterende sneeuwwandeling maakten. Maar op die derde vierdaagse-dag, kreeg ik daar niet zoveel van mee. Ik was alleen maar bezig met linkerbeen – rechterbeen –

linkerbeen – rechterbeen... Die dag liep de veertig kilometer-route een groot stuk met ons mee. Nu begreep ik de enthousiaste verhalen van Hannah: de grote vriendengroepen en vooral de soldatengroepen zorgden voor veel sfeer en levendigheid. Het verlichtte werkelijk de sores! “Push harder – push harder” klonk het nu om me heen. Ik liftte lekker mee achter zo een groep en warempel, daar liepen we toch nog onverwacht snel zomaar Nijmegen alweer binnen! Wel waren voor mijn gevoel mijn benen stompjes geworden tot net onder de knieën, die derde dag.

Dat werd de vierde dag alleen maar erger. Maar het was de laatste dag en het was goed weer: dat moest toch gaan lukken?! Één keer in mijn leven de Via Gladiola Experience?! Normaal gesproken lag de centrale rustplaats halverwege de route. Maar die laatste dag bleef die maar uit en uit: alsof de organisatie stiekem iedere meter hadden uitgerekt tot een kilometer. Wat een pestkoppen! Nee, nu was het niet meer leuk. Ik pufte en mopperde en zette elke stap heel voorzichtig vooruit. Toch nog stranden in het zicht van de haven? Juist toen mijn gedachten steeds meer die kant op gingen, gebeurde het wonder: daar was de centrale rustplaats. En nog heuglijker: daar kwamen alle drie de routes samen en we bleken heel kort bij de St. Annastraat te zijn, bijna Nijmegen binnen. HOERA!!!

Die laatste kilometers door de stad kreeg ik vleugeltjes... en iedereen die het ooit zelf heeft meegemaakt, weet het: het werkt echt zo! Duizenden klappende mensen langs de kant, duizenden uitgelaten wandelaars, alle nationaliteiten, overal muziek... Ik had nog gemakkelijk twintig kilometer méér kunnen lopen. Nou ja, bij wijze van spreken dan. Hannah en ik haalden de finish en we waren twee van de twintigduizenddriehonderdenelf diehards van 1984! YES!!! Een uurtje later hingen wij uitgeteld, maar trots en voldaan, op het terras van De Vereeniging. Met een diepe zucht liet ik een ijskoud biertje naar binnen glijden. Dat was het lekkerste glas bier dat ik ooit heb gehad.

Karin, mei 2017 Nav “voldoening”